

با تلاق روزمرگی در آموزش و پرورش

محمد داوری

اگر از وزیر آموزش و پرورش خواسته شود که اقدامات تحولی خود را زودتر آغاز کند تا فرصت‌ها از دست نرود شاید پاسخ داده شود که وزیر، به ویژه در ماه‌های نخستین وزارت کارهای مهم‌تری دارد، مانند بازگشایی مدارس در دوران پسا کرونا، شیوه آموزش مبتنی بر بیماری کرونا، انتصاب مدیران، تنظیم بودجه، مدیریت منابع انسانی و... اما نباید فراموش کرد که همه اینها برای اجرای آموزش و پرورش با کیفیت و متناسب با شرایط، در مدارس است. درد مزم آموزش و پرورش در تمام سال‌های گذشته این بوده که مدیران، آنقدر درگیر کارهای اجرایی و روزمره شده‌اند که یادشان رفته است کارهای اجرایی، نه هدف که وسیله ارتقای سطح تعلیم و تربیت دانش‌آموزان است و لاغیر. البته اخیراً در دانشگاه فرهنگیان مصوبه‌ای را گذرانده‌اند تا کارمندان میانی تا ارشد این دانشگاه صرفاً از اعضای هیات علمی آن دانشگاه انتخاب شوند که این تصمیم عجیب با نفس کار اجرایی منافات دارد و درد مزم آموزش و پرورش را به زخمی ناسور تبدیل کرده است. مشکلات وزیر و تنگناهای وزارت آموزش و پرورش را درک می‌کنیم ولی هرگز آنها را دلیل موجهی برای روزمرگی و عدم تحول نمی‌دانیم. اگر وزیر درگیر روزمرگی است، کمترین کاری که می‌تواند بکند این است که گروهی از کارشناسان و متخصصان این حوزه را مسوول تحول در آموزش و پرورش کند، گروهی که درگیری‌های اداری روزانه نداشته باشند و در عین وقوف به محدودیت‌ها، بتوانند راهکارهای عملیاتی ارائه دهند و وزیر آنها را ابلاغ کند. آنچه که گذشتگان انجام داده‌اند قطعاً بهترین و کامل‌ترین راهکار برای اصلاح و تحول در آموزش و پرورش نبوده است اما تجربه وزرای پیشین هر چه هست مورد توجه قرار گیرد و باید در اسرع وقت نقطه شروعی برای حل موضوعات و مسائل مبتلا به آموزش و پرورش در نظر گرفت.

جهان منتظر ما نیست تا بعد از اینکه از خواب بلند شدیم، همراه ما حرکت کند؛ مردم جهان، به سرعت در حال بهبود روش‌های آموزشی خود هستند تا آینده کشور خود را به دست دانش‌آموزان توانای خودشان بسازند.

